

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Marina Llansana Rosich

Digues com tractes la premsa...

El Museu de la premsa de Washington, el Newseum, era un dels llocs més bonics del món. I no ho dic jo, el 2019 la revista

Time el va nomenar un dels *world's greatest places*. Fa un any i mig, el Newseum va haver de tancar per problemes de finançament; una trista metàfora de la crisi de la indústria periodística. Si vas ser un dels afortunats que el vas poder visitar, estareu d'acord amb mi que una de les aportacions més xocants del museu era el mapa mundial de la repressió. Llavors el grau de democràcia dels països del món en funció de com tractaven la premsa. De fet, deia: si vols saber realment si un país és democràtic només cal que miris com tracta els seus periodistes i quina pluralitat de mitjans de comunicació té.

Hi pensava mirant el Mapa de la Censura que va presentar dijous MèdiaCat, l'observatori crític dels mitjans impulsat pel Grup de Periodistes Ramon Barnils, que documenta, verifica i classifica tots els atacs a la llibertat d'expressió i al dret a la informació que tenen lloc als Països Catalans. Des del 2019 ja en són quasi 500, dels quals 115 són agressions físiques contra els professionals de la informació mentre treballaven. Cobrir actes com ara la campanya electoral de Vox o les manifestacions de suport a Pablo Hísel ha posat en risc la integritat física dels professionals de la informació. Literalment. Quan vaig visitar el Newseum, Espanya encara no havia aprovat la llei mordassa, i a Catalunya no havia començat el procés. Em pregunto on seríem ara al rànquing de països democràtics del món si el museu encara fos obert.

EDITORIAL

La fiscalia de Sánchez i Rajoy

El recurs contra la sentència absolutòria dels cinc integrants de la fugaç sindicatura electoral del referèndum de l'1-O torna a posar sobre la taula la responsabilitat de la fiscalia general de l'Estat en la persistent persecució judicial de totes les persones relacionades directament o indirecta amb el procés sobiranista de Catalunya. Han passat més de tres anys des que el difunt José Manuel Maza, anterior fiscal general durant el govern del PP, va activar la maquinària judicial i va convertir-se en ariet d'una repressió desconeguda en democràcia contra dirigents polítics i milers de ciutadans catalans. No obstant això, ni els més de tres anys que han passat, ni la desescalada del

conflicte institucional, ni el signe progressista del govern espanyol després de les eleccions del 2019, ni l'elecció d'una nova fiscal general pel govern del PSOE i Podemos, Dolores Delgado, han variat ni una mica l'actitud extremadament bel·ligerant de la fiscalia en tots els processos que orbiten al voltant de l'1-O, com és el dels síndics.

Es tracta dels politòlegs, acadèmics i juristes que van acceptar la funció de vetllar per la correcció legal del referèndum del 2017, però no van arribar a exercir-la, perquè van dimitir arran de l'avis del Tribunal Constitucional, cosa que el mateix TC els va reconèixer mesos més tard. La fisca-

lia va portar-los a judici igualment, demanant dos anys i nou mesos de presó, però no va poder acreditar la desobediència, ni la usurpació de funcions i van ser absolts. La insistència en el recurs, ara davant l'Audiència de Barcelona, retrata la mateixa fiscalia que hem vist actuar amb màxima duresa i desproporció al llarg d'aquests més de tres anys, ja fos en el procés als membres del govern Puigdemont o amb Tamara Carrasco, amb càrrecs del govern, alcaldes, joves que han protestat als carrers o el règim penitenciari dels presos polítics. La mateixa fiscalia que abans va ser corretja de transmissió del govern de Mariano Rajoy i ara ho és del govern de Pedro Sánchez.

La foto

Nostàlgia de l'antiga URSS. Moscou celebra encara el Primer de Maig, però ja de manera més festiva i només els membres del Partit Comunista recorden l'antic règim ■ EFE

La frase del dia

Pablo Iglesias

CANDIDAT A LA PRESIDÈNCIA DE LA COMUNITAT DE MADRID

“No descarto que d'aquí a dimarts sorgeixin informacions... que fins i tot vaig matar Kennedy”

Keep calm

Sí, la guerra, la guerra encara. Les guerres civils són de mal acabar i la nostra perdura com una maledicció que arrosseguem de fa més de vuitanta anys. Encara apareixen testimonis directes, inèdits, d'aquella tragèdia que hi posen llum. Recentment, les fotos de l'Antoni Companyà, un tresor testimonial en imatges, recuperat gairebé per casualitat. I ara tenim un dietari excepcional de Manuel Reventós Bordoy (pare del socialista Joan Reventós). *L'Avenç* l'ha publicat en una edició exemplar, amb una introducció de Borja de Riquer i notes prolífiques de Josep Maria Muñoz. S'ho valia. *Diari de la guerra i Barce-*

La guerra

Miquel Berga

lona viscuda inclou, com indica el títol, dos documents ben diferents que resulten emotivament complementaris. Reventós, un economista culte i políglot (capaç d'escriure el motiu de Companyans, *L'Ocellet*, en tota classe de llengües) viu dues amargors que se li fan insofribles. La primera, com sol passar en tants conflictes, la de sentir-se desesperadament allunyat de les posicions dels bàndols oposats. El fàstic que li fan els militars revoltats és només comparable al que li fan les proeses de la FAI. L'altra amargor és la convicció, dia rere dia, que res no és objectivament millor que no sigui l'acabament de la guerra. El testimoni

íntim de Reventós és una prova més del paper que té la veu individual per modular els mites que imposa l'anomenada “memòria històrica”. El llibre inclou un text, que Reventós escrivia en paral·lel, sobre edificis i personatges de la Barcelona de la seva joventut. En aquella riquíssima evocació de la ciutat perduda batega la necessitat anguniosa d'esborrar del palimpsest la capa de la ciutat cremada, famèlica i devastada que té davant dels ulls, mentre escriu i perviu tot esperant que la guerra s'acabi. Un llibre necessari per als qui no desisteixin d'intentar desfer alguns dels nusos incrustats en el fil de la nostra història.